

Hỡi Những Người Lữ Khách Tựa Lưng Chiều Đăm Chiêu

Ngày tháng qua...Ngày tháng qua từng ngày
Em vừa mới đưa tay xé một tờ lịch...cũ!
Ôi ngày hôm qua đó
Xé nó đi...thời gian!

Một ngày là trăm năm
nếu mình còn sống nghĩ "nhẹ nhàng" như thế
từng bước bước từng bước khẽ
đi lên! Đi lên Em!

Mình có thể chông chênh
vì tuổi đời "ai biết"!
Mình có quyền than mệt
ai biểu mình đi chi?

Lịch sử có nhiều kỳ.
Kỳ là từng giai đoạn
Nổi buồn, nổi bực, nổi chán,
kết tụ thành Niềm Tư Lự Quê Hương!

Có người Bạc Đế Vương,
Có người Đời Cùng Khổ.
Bình thường là đa số.
Tự nhiên mà...phôi pha!

Không ai giàu ba họ,
Không ai khó ba đời
nên hai chữ Buồn, Vui
không có nghĩa tuyệt đối!

Mong đừng ai nói dối mình nghèo làm bộ giàu.
Mong đừng ai ăn trầu nói ăn trầu cho bổ.
Mong viên đạn không nổ từ cái miệng người ta.
Đời đẹp nhờ có hoa, trao nhau tình Thân Ái!

Nói đi rồi nói lại: ai cũng muốn phải phần mình
Mình chỉ biết có mình! Mình gọi Mình-Yêu-Quý...
Người ta sẽ là khi khi chiếm được ngon cây...
Ở đó thấy mây bay, hiểu tiếng người...đã muộn!

*Mời nước lã, hãy uống!
Quân tử, Tình bấy nhiêu!
Hỡi những người lữ khách
tựa lưng chiều dăm chiêu...*

Trần Vấn Lệ